

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๗๐/๒๕๕๗
คดีหมายเลขแดงที่ตอ ๒๗๘/๒๕๖๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ผู้ฟ้องคดี

ระหว่าง

ศึกษาธิการจังหวัดหนองบัวลำภู (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ เดิม) ที่ ๑

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองอุตรธานี
คดีหมายเลขดำที่ ๘๕/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๙๐/๒๕๕๗

โดยที่มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๙/๒๕๖๐ เรื่อง
การปฏิรูปการศึกษาในภูมิภาคของกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๐ ซึ่งมีผลบังคับ
ตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๐ เป็นต้นไป ทำให้มีการโอนบรรดาอำนาจหน้าที่ของผู้บริหาร
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ ในคดีนี้เฉพาะงานที่เกี่ยวกับ อ.ก.ค.ศ.

/เขตพื้นที่...

เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาไสทร เขต. ๑ ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของศึกษาธิการจังหวัดหนองบัวลำภู โดยผลของคำสั่งดังกล่าวให้ถือว่าศึกษาธิการจังหวัดหนองบัวลำภูเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แทนผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ เป็นการระบุหรืออ้างถึงศึกษาธิการจังหวัดหนองบัวลำภู

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร อำเภอเมืองหนองบัวลำภู จังหวัดหนองบัวลำภู นั้น ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ที่ ๘๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น เนื่องจากมีพฤติการณ์บริหารงานในลักษณะขัดนโยบายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในการรับนักเรียนนักศึกษาโดยให้ผู้ปกครองบริจาคเงินโดยไม่สมัครใจ และบริหารใช้จ่ายเงินไม่เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับอาศัยอำนาจในตำแหน่งหน้าที่ผู้บริหารสถานศึกษาจัดหาและจัดการให้มีการจำหน่ายสื่อ CD และDVD ROM ให้นักเรียน อันเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ และนโยบายของรัฐบาล มาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) ผลการพิจารณาอุทธรณ์ ก.ค.ศ. ได้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ต่อมาเมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑

i นิติกรสำนักงานเขต

พื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ได้นำเรื่องเดียวกันนี้ไปร้องทุกข์กล่าวโทษดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี และพนักงานสอบสวนได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดและมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ และได้ส่งสำนวนการสอบสวนและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และมีคำสั่ง ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าว โดยแก้ไขข้อบกพร่องเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพิมพ์ที่คลาดเคลื่อน ไม่ได้แก้ไขพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ฐานความผิดและระดับโทษ หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวต่อ ก.ค.ศ. ผลการพิจารณาอุทธรณ์ ก.ค.ศ. มีมติให้ยกอุทธรณ์ โดยผู้ฟ้องคดี

/เห็นว่า...

เห็นว่า กรณีการต่อเติมอาคารเรียน ๓๒๔ ล. (อาคารเรียน ๖) และการสร้างถนนเชื่อมระหว่างอาคารเรียน นั้น เนื่องจากในปีการศึกษา ๒๕๕๐ จำนวนห้องเรียนไม่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้นมาก และหากถึงฤดูฝน สภาพพื้นดินบริเวณโรงเรียนจะเป็นโคลนตม การเดินทางของครูและนักเรียนจะยากลำบากมาก ด้วยเหตุดังกล่าวจึงมีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จก่อนเปิดภาคเรียนที่ ๑/๒๕๕๐ (ต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐) แต่ปรากฏว่าในขณะที่เริ่มโครงการต่อเติมอาคารเรียนและสร้างถนน ทางโรงเรียนไม่มีงบประมาณเพียงพอที่จะดำเนินการได้ ผู้ฟ้องคดีจึงได้แบ่งจ้างในการก่อสร้างถนนเชื่อมอาคารเรียน ส่วนการต่อเติมอาคารเรียนดังกล่าว เป็นเพียงการดำเนินการที่ข้ามขั้นตอนตามที่ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมกำหนดไว้ แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาที่จะกระทำผิดอาญา ดังจะเห็นได้จากการที่โรงเรียนได้จ่ายค่าจ้างก่อสร้างถนนและค่าต่อเติมอาคารเรียนในราคาที่ถูกต่ำกว่าราคางานปกติ ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยอาศัยเพียงมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีข้อบกพร่องในการสรุปข้อเท็จจริง จึงเป็นการพิจารณาออกคำสั่งที่รุนแรงเกินกว่าเหตุ และไม่ได้นำข้อความจริงมาประกอบการพิจารณาก่อนออกคำสั่ง รวมทั้งข้อกล่าวหากรณีต่อเติมอาคารและสร้างถนนเชื่อมระหว่างอาคารเรียน เป็นข้อกล่าวหาอันเป็นมูลเดียวกันกับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษทางวินัยลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้นแล้ว ตามคำสั่ง ที่ ๘๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ จึงเป็นการพิจารณาดำเนินการทางวินัยที่ซ้ำซ้อนอันเป็นการขัดต่อหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๙.๑/ล ๙๐ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีเกินกว่า ๑๘๐ วัน นับจากวันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง ตามนัยมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ส่วนกรณีจัดจำหน่าย CD และ DVD ROM รวมทั้งวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ในวันรับสมัครนักเรียนประจำปีการศึกษา ๒๕๕๐ เพื่อจำหน่ายให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ นั้น เป็นการดำเนินการเพื่อให้ผู้ปกครองนักเรียนได้สนับสนุนการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาและเตรียมความพร้อมก่อนเปิดภาคเรียน ตามมาตรา ๕๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่กำหนดให้หน่วยงานทางการศึกษาสามารถระดมทรัพยากรและปัจจัยทางการศึกษาได้ตามความจำเป็นและเหมาะสม ซึ่งได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องทุกปี ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๔๕ ก็ไม่พบว่ามีปัญหาแต่ประการใด ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ และแก้ไขเพิ่มเติมตามคำสั่ง ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔

ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งเรียกให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) เข้ามาเป็นคู่กรณีด้วยการร้องสอด โดยกำหนดให้เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องพิจารณาโทษตามฐานความผิดที่ได้ชี้มูล โดยมีอาจเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงและความเห็นในสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นอย่างอื่นได้ ประกอบกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๔๐๐๗/๙๕๒ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งผู้มีอำนาจตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ดำเนินการพิจารณาลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีกับพวกตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดไว้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร ซึ่งขณะนั้นอยู่ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ได้ถูกร้องเรียนกรณีกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้สอบสวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่ากรณีมีมูล จึงชี้มูลความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ต่อมา โรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร ได้โอนมาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๔๐๐๗/๙๕๒ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งผู้มีอำนาจตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ดำเนินการพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิด ต่อมา ในการประชุมของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ ครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ให้ไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยเกิน ๑๘๐ วัน นับจากวันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามนัยมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

/พ.ศ. ๒๕๕๑...

พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น กระบวนการสอบสวนดังกล่าว เป็นการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้เป็นผู้ดำเนินการในกระบวนการสอบสวน จึงไม่อยู่ในเงื่อนไขระยะเวลา ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่เพียงแต่พิจารณาโทษตามที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติชี้มูลความผิดไว้เท่านั้น และไม่มีอำนาจก้าวล่วงในข้อเท็จจริงที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้ความเห็นไว้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า กรณีฐานความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติชี้มูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีไปนั้น เกิดจากมีผู้กล่าวหาหรือเรียนว่าผู้ฟ้องคดีกับพวกกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการไต่สวนขึ้นเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง ซึ่งคณะอนุกรรมการไต่สวนที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้งได้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งออก โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณา ข้อเท็จจริงโดยอาศัยพยานหลักฐานจากการรวบรวมของคณะอนุกรรมการไต่สวน และรับฟัง ข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแล้วว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางอาญา มิได้มีมูลความผิด เฉพาะทางวินัยเพียงอย่างเดียว ฉะนั้น ตามที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๘๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดี ในฐานความผิดวินัยไม่ร้ายแรงที่ได้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น ไม่สามารถชี้ยันผลการดำเนินการ ไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญดังกล่าวได้ เพราะเป็นการดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายคณะฉบับ สำหรับฐานความผิดทางวินัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติชี้มูลแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น แม้ฐานความผิด ทางวินัยจะแตกต่างจากที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ลงโทษแก่ผู้ฟ้องคดี ก็ตาม ไม่ใช่เป็นการทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องถูกลงโทษทางวินัยซ้ำซ้อน หากแต่เป็นการแก้ไขฐาน ความผิดทางวินัยให้ถูกต้อง และเหมาะสมสำหรับการกระทำของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ดังนั้น การที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ และ ก.ค.ศ. พิจารณาแล้วมีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นไปโดยชอบ ด้วยกฎหมายและเป็นธรรมแล้ว ทั้งไม่เป็นการลงโทษวินัยซ้ำซ้อนหรือลงโทษรุนแรง

/เกินกว่าเหตุ...

เกินกว่าเหตุ ตามนัยคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาเรื่องเสรีที่ ๓๒/๒๕๔๗ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีโดยมิได้พิจารณาถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อจำกัดเรื่องงบประมาณ เวลา และบุคลากรในการดำเนินการ และการดำเนินการของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการปฏิบัติผิดขั้นตอนของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมเท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร ผู้ฟ้องคดีมีฐานะเป็นหัวหน้าส่วนราชการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้มีการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่พัสดุของโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร โดยผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้

หัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุและ

เจ้าหน้าที่พัสดุ ดำเนินการจัดทำเอกสารจัดจ้างต่อเติมชั้นล่างอาคารเรียน ๖ ของโรงเรียนหนองบัวพิทยาคารอันเป็นเท็จ เพื่อเป็นหลักฐานที่แสดงว่ามีการดำเนินการจัดจ้างเป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้เห็นชอบและลงนามเป็นผู้ว่าจ้างในสัญญาจ้างระหว่างโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร กับห้างหุ้นส่วนจำกัด หัสดีก่อสร้าง ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๐ โดยข้อเท็จจริงดังกล่าว

ได้ยอมรับในคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาว่า การดำเนินการข้างต้น

ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มอบหมายและสั่งการให้ดำเนินการเพื่อให้เห็นว่ามี การดำเนินการสอบราคาตามขั้นตอนของระเบียบพัสดุ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาทุจริตมาตั้งแต่ต้น โดยผู้ฟ้องคดีได้ตกลงร่วมกันกับ

หุ้นส่วนผู้จัดการของ

ห้างหุ้นส่วนจำกัด เพื่อให้เป็นผู้มีสิทธิเข้าทำสัญญากับโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร

โดยหลีกเลี่ยงการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม หรือโดยกีดกันมิให้มีการเสนอสินค้าหรือบริการอื่น

ต่อหน่วยงานของรัฐ ไม่ใช่เป็นกรณีที่ต้องการดำเนินการเร่งรัดเพื่อให้ทันการจนเกิด

ข้อบกพร่องในเนื้องานขึ้นแต่อย่างใด อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดียังได้ใช้เอกสารอันเป็นเท็จเพื่อเป็น

หลักฐานว่าการจัดจ้างต่อเติมชั้นล่างอาคารเรียน ๖ ของโรงเรียนหนองบัวพิทยาคารเป็นไป

ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาโดยตลอด การกระทำของ

ผู้ฟ้องคดีจึงมีมูลเป็นความผิดอาญา ซึ่งมีได้เป็นเพียงการปฏิบัติผิดขั้นตอนของระเบียบ

เดียวกัน ตามที่กล่าวอ้างแต่อย่างใด ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

อย่างไรก็ตาม การพิจารณาและรับฟังพยานหลักฐานตลอดจนการได้ส่วนข้อเท็จจริง

ที่เกี่ยวข้องกับกรณีที่ถูกล่ามทา กระทั่งมีมติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมถือเป็น

/ตุลพินาจของ...

ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยแท้ที่จะรับฟังและพิจารณาพยานหลักฐานแล้ววินิจฉัยชี้มูล ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำฟ้องดังกล่าวไว้พิจารณาได้ และอีกประการหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีฐานะเป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาด โดยมีมติชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดี อันต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เพิกถอนมติชี้มูลความผิดและเพิกถอนคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ส่งลงโทษวินัย ผู้ฟ้องคดีตามมติที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลดังกล่าวได้ จึงขอให้ศาลพิจารณาพิพากษายกฟ้อง ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัย รวม ๒ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง คำฟ้องในคดีนี้เป็นคำฟ้องที่ศาลปกครองสามารถรับไว้พิจารณา พิพากษา หรือไม่ เห็นว่า ประเด็นนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่อาจฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ เนื่องจาก การชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นองค์กรอิสระ ตามรัฐธรรมนูญ ใช้อำนาจตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญโดยตรง และการมีคำสั่งลงโทษ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า แม้ในเชิงโครงสร้าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะเป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้อำนาจ ตามมาตรา ๘๔ มาตรา ๘๘ และมาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องในการ ดำเนินการได้สวนข้อเท็จจริงตามที่มีผู้ร้องเรียน จะเป็นการดำเนินการตามที่มีรัฐธรรมนูญ บัญญัติไว้ก็ตาม แต่ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น อาจมีการกระทำทางปกครองปะปนอยู่ด้วย ถ้าขั้นตอนใดเป็นการใช้อำนาจโดยตรง ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ การกระทำดังกล่าวย่อมไม่อยู่ในอำนาจควบคุมตรวจสอบ ของศาลปกครอง แต่ถ้าการกระทำใดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะองค์กรตามรัฐธรรมนูญ กระทำนอกเหนือหรือละเลยมิได้กระทำการ หากการกระทำนั้นเข้าลักษณะเป็นกรณีพิพาท ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองย่อมมีอำนาจควบคุมตรวจสอบได้ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงลักษณะของ

/ข้อพิพาท...

ข้อพิพาทในคดีนี้แล้ว เห็นว่า เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องโต้แย้งว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมีคำสั่ง ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แก้ไขคำสั่งลงโทษดังกล่าวซึ่งเป็นการมีคำสั่งลงโทษตามผลการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น เป็นการออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่โดยที่การจะวินิจฉัยว่า คำสั่งลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เป็นกรณีที่มีความจำเป็นต้องพิจารณาเกี่ยวกับผลการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด้วย ประกอบกับผู้ฟ้องคดี ได้ยกประเด็นข้อบกพร่องในการสรุปข้อเท็จจริงเพื่อชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขึ้นเป็นข้อกล่าวอ้างในการฟ้องคดีนี้ นอกจากนั้นหากศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยวินิจฉัยว่าการไต่สวนและการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบ คำพิพากษาของศาลดังกล่าวย่อมมีผลกระทบโดยตรงต่อประสิทธิภาพในการดำเนินคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามที่กฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้ ประกอบกับปรากฏข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๓๓๘/๒๕๕๒ และคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๗๖๔/๒๕๕๔ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เองได้เคยยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ ในคดีที่มีการฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยที่เกิดจากการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยขอให้ศาลอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้ามาในคดี เพื่อให้มีโอกาสยกข้อเท็จจริงเสนอต่อศาล ซึ่งในคดีดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีการอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาพิพากษาคดีใหม่ไว้พิจารณา โดยระบุว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจจะถูกกระทบจากผลแห่งคดีรวมทั้งระบุว่า การเข้ามาในการดำเนินกระบวนพิจารณาคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการเอื้อประโยชน์อำนาจความยุติธรรมให้แก่คู่กรณีทุกฝ่าย และควรตีความในลักษณะเปิดกว้าง ซึ่งศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นย่อมมีผลกระทบโดยตรงต่อประสิทธิภาพในการดำเนินคดี (การไต่สวนข้อเท็จจริงและการชี้มูลความผิด) ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามที่บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียเกี่ยวข้อในการวินิจฉัยคดีที่สมควรจะต้องเข้ามาในคดีตั้งแต่ต้น ซึ่งจากคำสั่งของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เองได้ยอมรับว่าศาลปกครองมีอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีที่เกี่ยวกับการฟ้องโต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยที่เป็นผลมาจากการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ควรได้เข้ามา...

ควรได้เข้ามาเป็นคู่กรณีในคดีดังกล่าวตั้งแต่ต้น และโดยที่คำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ และคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แก้ไขคำสั่งลงโทษดังกล่าว นั้น ย่อมมีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การฟ้องโต้แย้งคำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามนัยมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมา ศาลปกครองจึงย่อมสามารถรับคำฟ้องที่ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยอันเกิดจากการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้พิจารณาพิพากษาได้ ขอกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

ประเด็นที่สอง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม และมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และคำสั่ง ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการข้างต้น เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า โดยที่คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่พิพาทกันในคดีนี้เป็นคำสั่งที่ให้ลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาก่อนว่า กระบวนการไต่สวนและพิจารณาข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๘ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๔ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การไต่สวนข้อเท็จจริง มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในระหว่างไต่สวนข้อเท็จจริง หากปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งหรือพ้นจากราชการเพราะเหตุใดๆ นอกจากถึงแก่ความตายให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อจะ

/ดำเนินคดีอาญา...

ดำเนินคดีอาญา ดำเนินการทางวินัย หรือการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน แล้วแต่กรณีต่อไปได้ และตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๒๕ วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่คณะกรรมการไต่สวนเห็นว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนว่า ข้อกล่าวหาที่มีมูลให้คณะกรรมการไต่สวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบและแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาภายในเวลาอันสมควร แต่อย่างช้าไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับทราบข้อกล่าวหา วรรคสาม กำหนดว่า ในการแจ้งข้อกล่าวหาตามวรรคก่อน ให้คณะกรรมการไต่สวนจัดทำเป็นบันทึกตามแบบที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด ระบุข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ในการกระทำความผิด เพียงเท่าที่จะทำให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจข้อหาได้ดี โดยทำเป็นสองฉบับ เพื่อมอบให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงหนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย และข้อ ๒๖ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาอาจแก้ข้อกล่าวหาโดยทำเป็นหนังสือหรือชี้แจงด้วยวาจาก็ได้ และผู้ถูกกล่าวหาสามารถนำทนายความหรือบุคคลที่ไว้วางใจเข้าฟังการชี้แจงหรือให้ปากคำของตนได้ ทั้งนี้ ทนายความหรือบุคคลที่ผู้ถูกกล่าวหาไว้วางใจดังกล่าวต้องมีชื่อพยานในเรื่องที่กล่าวหา นั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับเรื่องร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร กับพวก ว่ามีพฤติกรรมปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และมีผู้ไปร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองหนองบัวลำภู ขอให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีกับพวก ว่าได้ร่วมกันปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองหนองบัวลำภู จึงได้ส่งสำนวนการสอบสวนมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามนัยมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้ว ได้มีคำสั่งที่ ๖๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน และมีคำสั่งที่ ๒๘๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพิ่มเติม เพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตามกรณีที่มีการร้องเรียนกล่าวหาข้างต้น โดยได้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนดังกล่าว

/ให้ผู้ฟ้องคดี...

ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทราบโดยชอบและมีได้โต้แย้งแต่อย่างใด กรณีดังกล่าว เป็นการดำเนินการตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๔ แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว และระเบียบ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของ คณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ทั้งนี้ เพื่อให้คณะกรรมการไต่สวนมีอำนาจหน้าที่ ในการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน ตลอดจนดำเนินการสรุปสำนวน การสอบสวนพร้อมทำความเข้าใจเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และโดยที่กรณีเป็นการดำเนินการเพื่อให้ มีการไต่สวนข้อเท็จจริงก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ ดังนั้น แม้ต่อมาผู้ฟ้องคดีจะได้เกษียณอายุราชการก่อนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วเสร็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ยังคงสามารถดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินคดีอาญาหรือ ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีต่อไปได้ตามนัยมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ข้างต้น ต่อมา เมื่อคณะอนุกรรมการไต่สวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง แล้วเห็นว่า มีพยานหลักฐานเพียงพอที่สามารถสนับสนุนข้อกล่าวหาได้ จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดี ทราบตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาฉบับลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดี ได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ซึ่งผู้ฟ้องคดีทราบโดยชอบและเข้าใจข้อกล่าวหาโดยตลอด พร้อมทั้ง ได้ลงนามในบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาดังกล่าวนั้นแล้ว และในเวลาต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจง แก้ข้อกล่าวหาตามประเด็นที่ถูกกล่าวหา ปรากฏตามหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ โดยได้ปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า ในชั้นของ การไต่สวนข้อเท็จจริงนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการโดยมีสาระสำคัญเป็นไปตามนัย ของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นไปตามนัยของข้อกำหนดตามระเบียบคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการ ไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว ดังนั้น การไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วย กระบวนการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ และเป็นผลให้การชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อันสืบเนื่องมาจากการไต่สวนข้อเท็จจริงข้างต้น ชอบด้วยกระบวนการตามกฎหมายเช่นกัน

คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์กระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม และฐานประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชี้มูลความผิดหรือไม่

/และการที่...

และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นการมีคำสั่งลงโทษที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘๒ บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องรักษาวินัยที่บัญญัติเป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติไว้ในหมวดนี้โดยเคร่งครัด อยู่เสมอ มาตรา ๘๔ วรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมาตรา ๘๔ วรรคสอง บัญญัติว่า การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในการมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นการลงโทษตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น คำสั่งดังกล่าวได้ระบุพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีอันเป็นเหตุแห่งการมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีว่า เป็นผลมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้ตกลงร่วมกับ

ในการดำเนินการต่อเติมชั้นล่างอาคารเรียน ๖ ของโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร โดยไม่ได้มีการสอบราคากันจริง แต่เป็นการตกลงร่วมกันเสนอราคาเพื่อให้ประโยชน์แก่

ได้เป็นผู้มีสิทธิเข้าทำสัญญากับโรงเรียนหนองบัวพิทยาคารโดยหลีกเลี่ยงการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม หรือโดยกีดกันไม่ให้มีการเสนอสินค้าหรือบริการอื่นต่อหน่วยงานของรัฐ อันเป็นพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีในข้อหาที่ ๔ ตามบันทึกแจ้งข้อกล่าวหาฉบับลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ของคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้ง กรณีจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาเพียงว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีตามที่ระบุในคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการนั้นเข้าลักษณะเป็นความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือไม่ เป็นสำคัญ โดยมีข้อพิจารณา ดังนี้ ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนหนองบัวพิทยาคารซึ่งมีฐานะเป็นหัวหน้าส่วนราชการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่พัสดุของโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร ตามคำสั่งโรงเรียนหนองบัวพิทยาคารที่ ๗๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๘ หลังจากนั้นต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้

/นางนิภาพร...

หัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ และหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ
 ตามคำสั่งดังกล่าว ดำเนินการจัดทำเอกสารจัดจ้างต่อเติมชั้นล่างอาคารเรียน ๖ ของโรงเรียน
 หนองบัวพิทยาคารอันเป็นเท็จ เพื่อเป็นหลักฐานว่ามีการดำเนินการจัดจ้างต่อเติมชั้นล่าง
 อาคารเรียน ๖ ของโรงเรียนหนองบัวพิทยาคารโดยเป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี
 ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ กล่าวคือ และ
 ได้ร่วมกันลงนามในบันทึกข้อความ เรื่อง รายงานขอจ้างต่อเติมชั้นล่างอาคารเรียน ๖
 ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๐ เสนอผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ความเห็นชอบในรายงานขอจ้าง ลงนามใน
 ประกาศสอบราคาจ้าง ลงนามในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเปิดซองสอบราคา และลงนามใน
 หนังสือแจ้งผู้มีอาชีพรับจ้างและหนังสือแจ้งหน่วยงานต่างๆ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้เห็นชอบและ
 ลงนามในประกาศฯ รวมทั้งในหนังสือดังกล่าวข้างต้น หลังจากนั้น ได้จัดทำเอกสาร
 เป็นเจ้าหน้าที่รับซองสอบราคา และลงนามในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ พร้อมทั้งให้ความเห็น
 ร่วมกับ หัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุว่า เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติ
 ถูกต้อง เสนอราคาต่ำสุดและอยู่ในวงเงินที่จะดำเนินการจัดจ้างต่อเติมชั้นล่างอาคารเรียน ๖
 เห็นควรจ้าง จากนั้น และ ได้จัดทำเอกสาร
 และร่วมกันลงนามเสนอผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ความเห็นชอบลงนามในสัญญาจ้าง ลงนามในคำสั่ง
 แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจการจ้างและผู้ควบคุมงาน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้เห็นชอบและลงนามเป็น
 ผู้ว่าจ้างในสัญญาจ้างระหว่างโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร กับห้างหุ้นส่วนจำกัด
 ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๐ ซึ่งข้อเท็จจริงดังกล่าว
 ได้ยอมรับในคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาว่าการดำเนินการข้างต้นนั้น ผู้ฟ้องคดี
 เป็นผู้มอบหมายและสั่งการให้ดำเนินการเพื่อให้เห็นว่ามี การดำเนินการสอบราคาตาม
 ขั้นตอนของระเบียบพัสดุ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวซึ่งปรากฏตามคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 (ผู้ฟ้องคดีมิได้โต้แย้งข้อเท็จจริงดังกล่าว เพียงแต่ได้คัดค้านคำให้การว่า ผู้ฟ้องคดีดำเนินการ
 ด้วยความสุจริตใจ โดยมอบให้ ที่กำลังก่อสร้างอาคารเรียน ๖ ต่อเติมชั้นล่าง
 ของอาคารดังกล่าวและได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องไปดำเนินการตามขั้นตอน
 การสอบราคา เพื่อให้งานต่อเติมอาคารข้างต้นแล้วเสร็จก่อนเปิดภาคเรียนที่ ๑/๒๕๕๐
 และยอมรับว่าเป็นการดำเนินการผิดขั้นตอนของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ
 พ.ศ. ๒๕๓๕ เท่านั้น) จึงทำให้เชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาทุจริตมาตั้งแต่ต้น โดยเป็นการ
 ดำเนินการเพื่อให้ หุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด

ได้ประโยชน์...

ได้ประโยชน์จากการที่ได้เป็นผู้มีสิทธิเข้าทำสัญญากับโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร โดยไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นเพียงกรณีที่ต้องการดำเนินการเร่งรัดเพื่อให้ทันการเปิดภาคเรียนจนเกิดข้อบกพร่องขึ้นแต่อย่างใด ประกอบกับผู้ฟ้องคดียังได้ใช้อุบายอันเป็นเท็จเพื่อเป็นหลักฐานว่าการจัดจ้างต่อเติมชั้นล่างอาคารเรียน ๖ ของโรงเรียนหนองบัวพิทยาคารเป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงมีลักษณะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามนัยมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ รวมทั้งยังมีมูลเป็นความผิดอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และยังเข้าลักษณะเป็นความผิดฐานผู้ใดตกลงร่วมกันในการเสนอราคา เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะให้ประโยชน์แก่ผู้ใดผู้หนึ่งเป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐโดยหลีกเลี่ยงการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม หรือโดยการกีดกันมิให้มีการเสนอสินค้าหรือบริการอื่นต่อหน่วยงานของรัฐ หรือโดยการเอาเปรียบแก่หน่วยงานของรัฐ อันมิใช่เป็นไปในทางการประกอบธุรกิจปกติ ฐานผู้ใดใช้อุบายหลอกลวงหรือกระทำการโดยวิธีอื่นใดเป็นเหตุให้ผู้อื่นไม่มีโอกาสเข้าทำการเสนอราคาอย่างเป็นธรรมหรือให้มีการเสนอราคาโดยหลงผิด ฐานเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐผู้ใดซึ่งมีอำนาจหรือหน้าที่ในการอนุมัติ การพิจารณาหรือการดำเนินการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเสนอราคาครั้งใดรู้หรือมีพฤติการณ์ปรากฏแจ้งชัดว่าควรรู้ว่าการเสนอราคาในครั้งนั้นมีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ ละเว้นไม่ดำเนินการเพื่อให้มีการยกเลิกการดำเนินการเกี่ยวกับการเสนอราคาในครั้งนั้น และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐผู้ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือกระทำการใดๆ โดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม เพื่อเอื้ออำนวยแก่ผู้เข้าทำการเสนอราคารายใดให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐ ตามนัยมาตรา ๔ มาตรา ๗ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ ทั้งนี้ จากพฤติการณ์ในการกระทำความผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีตามที่ปรากฏในคดีนี้ เมื่อพิจารณาประกอบกับลักษณะของการกระทำอันเป็นความผิดอาญาในฐานความผิดต่างๆ

/ดังที่กล่าวมา...

ดังที่กล่าวมาข้างต้น ย่อมเห็นได้ว่ามีผลกระทบต่อภาพพจน์ของผู้ฟ้องคดีอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และโดยที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเป็นผู้บริหารสถานศึกษามีหน้าที่ให้บริการหรือปฏิบัติงานเกี่ยวเนื่องกับการจัดกระบวนการเรียนการสอน การนิเทศ การบริหาร การศึกษา รวมทั้งปฏิบัติงานด้านอื่นๆ ในหน่วยงานการศึกษา ซึ่งเป็นวิชาชีพชั้นสูงที่ได้รับการยกย่องเนื่องจากเป็นตำแหน่งหน้าที่ที่ปฏิบัติเกี่ยวข้องกับการรับผิดชอบดูแลในเรื่องของการถ่ายทอดความรู้และการอบรมสั่งสอนนักเรียน นักศึกษา ในสถานศึกษาให้เป็นพลเมืองดี จึงมีความจำเป็นที่ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวนั้น จะต้องดำรงตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับนักเรียน นักศึกษา ในสถานศึกษาที่ตนรับผิดชอบดูแลอยู่ ดังนั้น พฤติการณ์ในการกระทำ ความผิดของผู้ฟ้องคดีข้างต้นจึงย่อมก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีเป็นอย่างสูง ถือได้ว่าพฤติการณ์ดังกล่าวเข้าลักษณะเป็นการกระทำความผิดฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามนัยมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ อีกฐานความผิดหนึ่งด้วย ดังนั้น จากเหตุผลตามที่ได้อธิบายมา จึงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จริง

สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ อันเป็นผลมาจากการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น เห็นว่า โดยที่การลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น ตามมติคณะรัฐมนตรี แจ้งตามหนังสือสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ เห็นสมควรให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ดังนั้น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีแล้ว อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่ การศึกษามัชฌมศึกษา เขต ๑๙ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณากรณีที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียน กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งสมควรลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการตามนัยมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ซึ่งเป็นระดับโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๖ วรรคสอง (๕) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เป็นผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องมีคำสั่งที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการเพื่อให้เป็นไปตามมติของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา เขต ๑๙ การมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี

/ดังกล่าว...

ดังกล่าวจึงชอบด้วยบทบัญญัติของกฎหมายและมติของคณะรัฐมนตรีข้างต้น สำหรับกรณี คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นคำสั่ง แก้ไขคำสั่งลงโทษทางวินัย ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ นั้น เมื่อปรากฏว่า การแก้ไขดังกล่าวเป็นเพียงการแก้ไขในส่วนของการจัดพิมพ์ที่มีความคลาดเคลื่อน อาทิ การระบุเลข พ.ศ. ผิด โดยการแก้ไขนั้นไม่ได้มีผลกระทบต่อสาระสำคัญของคำสั่งลงโทษ ทางวินัยในส่วนของพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ฐานความผิด และระดับโทษ จึงมีลักษณะเป็นเพียงการแก้ไขข้อผิดพลาดเล็กน้อย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ออกคำสั่ง ลงโทษทางวินัยย่อมสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ได้เคยมีคำสั่ง ที่ ๘๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี โดยลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น อันเนื่องมาจากการกระทำความผิดดังที่ปรากฏในคดีนี้มาแล้ว เป็นผลให้การชดเชยความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการดำเนินการลงโทษทางวินัยที่ซ้ำซ้อน ขัดต่อหลักเกณฑ์ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๙.๑/ล ๙๐ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ในการได้สวนและวินิจฉัยกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติ ทุจริตต่อหน้าที่ หรือ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยเมื่อมีการกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำการทุจริต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถดำเนินการได้สวนข้อเท็จจริง เกี่ยวกับเรื่องนั้นได้โดยเป็นไปตามนัยมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบกับมาตรา ๘๘ และ มาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีนี้เป็นการใช้อำนาจ ตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ที่บัญญัติให้อำนาจแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้เป็นการเฉพาะ นอกจากนั้น ยังปรากฏข้อเท็จจริงด้วยว่า ในการพิจารณาเพื่อมีมติชดเชยความผิดแก่ผู้ฟ้องคดี ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒๖๔ - ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ นั้น ได้มีการนำโทษทางวินัยที่ผู้ฟ้องคดีได้รับตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา หนองบัวลำภู เขต ๑ ที่ ๘๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ซึ่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน ผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น มาประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว อีกทั้ง เมื่อพิจารณาถึงการลงโทษผู้ฟ้องคดี

/ตามคำสั่ง...

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี
เกิน ๑๘๐ วัน นับจากวันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามนัยมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีมีฐานะเป็นบุคลากร
ทางการศึกษาตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗
การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีจึงต้องเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ หมวด ๗ ว่าด้วยการดำเนินการ
ทางวินัย มิได้อยู่ในบังคับตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑
ดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เมื่อตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่ได้มีบทบัญญัติดังเช่นที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง
เพื่อชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีนี้เป็นการดำเนินการตามบทบัญญัติ
แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งตามมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้กรณีที่
ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งหรือพ้นจากราชการเพราะเหตุใดๆ นอกจากถึงแก่ความตาย
ในระหว่างที่การไต่สวนข้อเท็จจริงยังไม่แล้วเสร็จ ให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปราม
การทุจริตแห่งชาติมีอำนาจดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินคดีอาญาหรือดำเนินการ
ทางวินัยต่อไปได้ ดังนั้น ในเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๖๖/๒๕๕๒
ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีที่ผู้ฟ้องคดี
ถูกร้องเรียนกล่าวหา โดยเป็นการดำเนินการก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะพ้นจากราชการ เพราะเหตุ
เกษียณอายุราชการ ฉะนั้น แม้อต่อมาผู้ฟ้องคดีจะได้เกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงยังคงมีอำนาจดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินการทางวินัย
แก่ผู้ฟ้องคดีต่อไปได้ตามนัยมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง ดังกล่าว ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี
ในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้เช่นกัน

เมื่อได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการชี้มูลความผิด
ของผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำของผู้ฟ้องคดีเข้าลักษณะ
เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังนั้น คำสั่ง
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี
ออกจากราชการตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ที่ ๔๔/๒๕๕๔...

ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แก้ไขคำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
ดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น
เนื่องจากรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔
เป็นข้อมูลเท็จ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้เคยเสนอศาลปกครองชั้นต้นแล้ว แต่ศาลปกครองชั้นต้น
ไม่นำมาประกอบการพิจารณาพิพากษาแต่อย่างใด ส่วนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการก่อสร้าง
อาคารเรียน และอาคารต่อเติมอาคารเรียนดังกล่าวชั้นล่างต่อเนื่องโดยผู้รับจ้างรายเดิมนั้น
เป็นการปฏิบัติผิดขั้นตอน ไม่ได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่แต่อย่างใด และผู้ฟ้องคดีและ
ผู้เกี่ยวข้องไม่มีเจตนาทุจริต เพียงแต่ต้องการให้งานต่อเติมอาคารเรียนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์
เป็นประโยชน์ต่อโรงเรียน ราชการ และพร้อมใช้งานด้านการศึกษาในราคาที่เป็นธรรม
รวมทั้งได้รับประโยชน์อย่างแท้จริงกับทางโรงเรียนและทางราชการ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดี
เห็นว่า การดำเนินการดังกล่าวเป็นการดำเนินการที่ซ้ำซ้อนกัน ในเรื่องเดียวกัน
กรณีเดียวกัน และเป็นการดำเนินการลงโทษผู้ฟ้องคดีแล้ว ๒ ครั้ง โดยอ้างความผิดจาก
กฎหมายหลายฉบับต่างกัน การลงโทษในครั้งแรกถือว่าเหมาะสมแล้วผูกพันทุกองค์กรแล้ว
โดยศาลปกครองขอนแก่นได้เห็นชอบในข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้ อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
มองการบริหารจัดการศึกษาเพียงด้านเดียว ทำให้มีข้อเท็จจริงเพื่อการลงโทษอย่างเดียว
ไม่มองถึงความมุ่งมั่นตั้งใจของผู้บริหารการศึกษาที่มุ่งประโยชน์ของโรงเรียนเป็นหลัก
ทำให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกถูกลงโทษอย่างไม่ถูกต้องและเป็นธรรม ด้วยเหตุผลดังที่ผู้ฟ้องคดี
ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี
โดยยึดทั้งหลักนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ พร้อมทั้งเมตตาธรรม เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีที่รับราชการ
มาจนเกษียณอายุราชการที่ได้ทำประโยชน์ให้แก่วงการศึกษามากมาย กลับได้รับการ
พิจารณาโทษที่ไม่เป็นธรรมจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยไม่คำนึงถึงข้อมูลข้อเท็จจริงในทางปฏิบัติ
ของผู้บริหารการศึกษาในโรงเรียนชนบทห่างไกล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยึดถือแต่เพียงกฎหมาย
บางฉบับ บางเรื่องที่จะอ้างอิงถึงการพิจารณาลงโทษเท่านั้น

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เห็นฟ้องด้วยกับข้อวินิจฉัย
 บางส่วนในคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในประเด็นที่ได้วินิจฉัยว่า ศาลปกครอง
 มีอำนาจรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาพิพากษาได้ เนื่องจากตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของ
 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครอง
 ตามวรรคหนึ่งไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการ
 ใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญนั้น จากบทบัญญัตินี้ ผู้ฟ้องคดีที่ผู้บังคับบัญชาลงโทษ
 ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมไม่อาจฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนมติของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ และผู้ฟ้องคดียังไม่อาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้บังคับบัญชา
 ที่ลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อีกด้วย เพราะการดำเนินการ
 ทางวินัยกรณีเช่นนี้เป็นคนละกรณีกับการดำเนินการทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาโดยทั่วไป
 กล่าวคือ เป็นการดำเนินการตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบ
 รัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งบัญญัติให้
 ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีพิจารณาลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและ
 ความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการ
 สอบสวนทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ฟ้องคดีนั้น และผู้ฟ้องคดี
 มีสิทธิอุทธรณ์เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ส่วนฐานความผิด
 ทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยนั้น ยุติแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจวินิจฉัยเป็นประการ
 อื่นได้อีก ตามนัยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖ (ที่ถูกต้อง คือ คำวินิจฉัยของ
 ศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖) เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
 ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่
 ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ การฟ้องดังกล่าวจึงเท่ากับฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนมติ
 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้นเอง ดังจะเห็นได้จากเจตนารมณ์ของสภาร่างรัฐธรรมนูญ ปรากฏ
 ตามรายงานการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญครั้งที่ ๓๓/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน
 ๒๕๕๐ โดยมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ได้บัญญัติขึ้นเพื่อแบ่งแยกอำนาจศาลปกครอง
 กับองค์กรตามรัฐธรรมนูญไว้อย่างชัดเจน ศาลปกครองจึงไม่มีอำนาจรับคดีที่เป็นการวินิจฉัย
 ชี้ขาดโดยองค์กรที่ใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญไว้พิจารณาพิพากษา คำวินิจฉัยของ

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นในส่วนนี้จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นธรรมแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 หนึ่ง ส่วนคำวินิจฉัยอื่นของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นฟ้องด้วย

ขอให้ศาลปกครองชั้นต้น (ที่ถูกต้อง คือ ศาลปกครองสูงสุด) พิพากษาแก้
 คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาพิพากษา

ผู้ฟ้องคดีไม่ทำคำแก้อุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ทำคำแก้อุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า รายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ หน้าที่ ๑๐ ข้อ ๑๖ และหน้าที่ ๔๕ มิได้เป็นเท็จ แต่ประการใด
 แต่เป็นความเข้าใจคลาดเคลื่อนของผู้ฟ้องคดีเอง เนื่องจากในรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง
 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ระบุไว้ชัดเจนแล้วว่า “รายงานการเคลื่อนไหวบัญชี (Statement) ของ

ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขากระทรวงศึกษา บัญชีเลขที่
 ๖ เดือนมีนาคม ๒๕๕๐ รายการเงินเคลื่อนไหวโดยมีรายการโอนเข้าบัญชี
 จากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาหนองบัวลำภู เลขที่บัญชี ๑

ของผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๐ มีรายการโอนเข้าบัญชี
 จากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาหนองบัวลำภู เลขที่บัญชี
 ของผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท หมายความว่า มีการโอนเงินเข้าบัญชีของ

ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขากระทรวงศึกษา บัญชีเลขที่
 จากบัญชีธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาหนองบัวลำภู
 เลขที่บัญชี
 ของผู้ฟ้องคดี มิใช่หมายถึง จากบัญชีของ

เข้าบัญชีธนาคารกรุงไทยของผู้ฟ้องคดี ตามที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใจแต่ประการใด
 ข้ออ้างข้อนี้ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ สำหรับในประเด็นเกี่ยวกับการก่อสร้างอาคารเรียน
 ๓๒๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท และอาคารต่อเติมอาคารเรียนดังกล่าวชั้นล่าง นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 เห็นว่า เกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดีในส่วนของความผิดอาญานั้น ศาลจังหวัดหนองบัวลำภูได้มี
 คำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๑๘๔/๒๕๕๖ ระหว่าง พนักงานอัยการจังหวัดหนองบัวลำภู
 โจทก์

(ผู้ฟ้องคดีในคดีนี้) ที่ ๑ กับพวกรวม ๖ คน จำเลย พิพากษาว่า
 การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดอาญา ให้ลงโทษจำคุกผู้ฟ้องคดีรวม ๑๑ ปี ตามที่
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชี้มูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดี ย่อมเป็นการยืนยันถึงการกระทำของผู้ฟ้องคดี

/ที่เป็นความผิด...

ที่เป็นความผิดได้อย่างชัดเจน ข้ออ้างนี้ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงโทษผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการทางวินัยที่ซ้ำซ้อน ในเรื่องเดียวกัน กรณีเดียวกัน และเป็นการดำเนินการลงโทษผู้ฟ้องคดีแล้ว ๒ ครั้ง โดยกฎหมายหลายฉบับต่างกัน การลงโทษในครั้งแรกถือว่าเหมาะสมแลผูกพันทุกองค์กรแล้ว และศาลปกครองขอนแก่นเห็นชอบในข้อเท็จจริงเดียวกันนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นว่ามีใช่เป็นการลงโทษซ้ำซ้อนตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ทั้งนี้ สอดคล้องกับแนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๘๐๘/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ อ. ๕๘๕/๒๕๕๖

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาพิพากษาและให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือฉบับลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ ต่อศาล และคู่กรณีไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้ฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร อำเภอเมืองหนองบัวลำภู จังหวัดหนองบัวลำภู นั้น ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์บริหารงานในลักษณะขัดนโยบายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในการรับนักเรียนเข้าศึกษา โดยให้ผู้ปกครองหรือนักเรียนเข้าใหม่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และปีที่ ๔ บริจาคเงินโดยไม่สมัครใจ และมีการบริหารใช้จ่ายเงินในการจัดซื้อจัดจ้างหลายรายการไม่เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ (กรณีก่อสร้างถนนคอนกรีตเชื่อมอาคารโดยจัดจ้างแบบแบ่งงวดงานจ้างมิให้วงเงินที่จ้างเกินหนึ่งแสนบาท จำนวน ๓ ครั้ง และการต่อเติมอาคารเรียนโดยไม่มีการสอบราคาจริง) ประกอบกับอาศัยอำนาจในตำแหน่ง

/หน้าที่...

หน้าที่ผู้บริหารสถานศึกษา จัดหาและจัดการให้มีการจำหน่ายสื่อ CD และ DVD ROM
 ส่อไปในทางแสวงหาประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่น ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา
 หนองบัวลำภู เขต ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ และ
 ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า
 การบริหารใช้จ่ายเงินค้ำค่ากับผลงานที่ดำเนินการและเกิดประโยชน์แก่ทางราชการและผู้เรียน
 จึงเป็นเพียงการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีจึงไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไป
 ตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ และนโยบายของรัฐบาล ตามมาตรา ๘๕
 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗
 จึงมีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ชั้น ต่อมา ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่
 การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ที่ ๘๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เรื่อง ลงโทษ
 ลดขั้นเงินเดือน โดยให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ชั้น ตั้งแต่เดือนมีนาคม
 พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.ค.ศ. ต่อมาเลขาธิการ ก.ค.ศ. ได้แจ้ง
 ผลการพิจารณายกอุทธรณ์ โดยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา แต่ไม่มี
 เถยจิตในการที่จะทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เพียงแต่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามระเบียบ
 ของทางราชการ พฤติการณ์เป็นเพียงความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ชั้น เหมาะสมแก่กรณีความผิดแล้ว จึงมีมติ
 ให้ยกอุทธรณ์ ต่อมาภายหลังจากนั้น ได้มีผู้ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีกับพวกรวม ๕ คน ในเรื่อง
 เดียวกันนี้ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมปฏิบัติหรือละเว้นการ
 ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ รวมทั้งได้มีการร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ฟ้องคดีต่อพนักงานสอบสวน
 สถานีตำรวจภูธรเมืองหนองบัวลำภู ขอให้ดำเนินคดีผู้ฟ้องคดีกับพวก เนื่องจากได้ร่วมกัน
 ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองหนองบัวลำภู
 จึงได้ส่งสำนวนการสอบสวนมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามนัยมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติ
 ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หลังจากนั้น
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๖๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการ
 ไล่สวนเพื่อดำเนินการไล่สวนข้อเท็จจริง พร้อมทั้งแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไล่สวน
 ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ต่อมา เมื่อคณะกรรมการไล่สวนได้รวบรวมพยานหลักฐาน

/ที่เกี่ยวข้อง...

ที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา และเห็นว่าในส่วนของผู้ฟ้องคดีนั้นข้อกล่าวหาที่มีมูลจึงแจ้งข้อกล่าวหาตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาฉบับลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบรวม ๔ ข้อหา คือ ข้อหาที่ ๑ กรณีกล่าวอ้างมติที่ประชุมคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๕ เพื่อให้นักเรียนที่สมัครเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในปีการศึกษา ๒๕๕๐ จ่ายเงินบำรุงการศึกษา ข้อหาที่ ๒ กรณีการจำหน่ายสื่อการเรียนให้นักเรียนในปีการศึกษา ๒๕๕๐ ส่อไปในทางแสวงหาประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่น ข้อหาที่ ๓ กรณีการจัดจ้างทำถนนคอนกรีตเสริมเหล็กโดยจัดจ้างแบบแบ่งงวดงานจ้างมิให้วงเงินที่จ้างเกินหนึ่งแสนบาท จำนวน ๓ ครั้ง และข้อหาที่ ๔ กรณีการสอบราคาจ้างต่อเติมชั้นล่างอาคารเรียน ๖ โดยไม่มีการสอบราคาจริงซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตามหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ โดยให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือด่วนมาก ที่ ปช ๐๐๑๔/๑๔๖๐ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ ส่งรายงาน เอกสารและความเห็นถึงเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในฐานะผู้บังคับบัญชา ให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีกับพวก ตามนัยมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หลังจากนั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๔๐๐๙/๙๕๒ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งผู้มีอำนาจตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ดำเนินการพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูล และต่อมาในการประชุมของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต ๑๙ ครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต ๑๙ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยระบุพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีไว้ในคำสั่งข้างต้นว่า ผู้ฟ้องคดีในคราวดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร ได้ตกลงร่วมกันกับ ในการเสนอราคาดำเนินการต่อเติมชั้นล่างของอาคารเรียน ๖ โดยต่อรองราคากันเอง เป็นเงิน ๑,๓๙๐,๐๐๐ บาท ไม่ได้มีการเสนอราคา

/ซึ่งจะต้อง...

ซึ่งจะต้องทำการสอบราคาตามระเบียบ จากพฤติการณ์การสอบราคาดังกล่าวไม่มีแบบแปลนในการก่อสร้าง และราคากลางการสอบราคา ไม่มีการสำรวจหรือประเมิน แต่เป็นราคา
 ที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กำหนดและผู้รับจ้างยอมรับว่าราคาจ้างต่อเติมเป็นราคาที่ผู้รับจ้างต่อรอง
 กับผู้ฟ้องคดี แสดงให้เห็นว่า การสอบราคาจ้างต่อเติมชั้นล่างอาคารเรียน ๖ ไม่ได้มีการสอบ
 ราคาที่แท้จริง เป็นการตกลงร่วมกันเสนอราคาเพื่อวัตถุประสงค์ให้ประโยชน์แก่
 เป็นผู้มิสิทธิเข้าทำสัญญากับโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร โดยหลีกเลี่ยงการแข่งขันราคา
 อย่างเป็นธรรม หรือโดยกีดกันไม่ให้มีการเสนอสินค้าหรือบริการอื่นต่อหน่วยงานของรัฐ
 เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่ว
 อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม และมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ
 ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ได้มีคำสั่ง ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แก้ไขข้อบกพร่องในคำสั่งลงโทษ
 ผู้ฟ้องคดีข้างต้น (แก้ไขข้อบกพร่องเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับการพิมพ์ที่คลาดเคลื่อน อาทิ
 การระบุเลข พ.ศ. ผิด โดยไม่ได้แก้ไขพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ฐานความผิด
 และระดับโทษ) ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยจึงได้อุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการข้าราชการครู
 และบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) ตามหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๔
 ฉบับลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ และฉบับลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ซึ่งต่อมา ก.ค.ศ.
 ได้มีคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ปรากฏตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๑๗๕ ลงวันที่
 ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๕ ด้วยเหตุนี้ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้
 ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่
 ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ และแก้ไขเพิ่มเติมตามคำสั่ง ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม
 ๒๕๕๔ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เห็นด้วย
 กับคำพิพากษาดังกล่าวจึงได้อุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับ
 ที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่

/๑๓ กรกฎาคม...

๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ให้ลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาตามคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เสียก่อนว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดี นั้น เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่มีผลใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น อันเป็นกรณีที่ศาลปกครองไม่มีอำนาจรับคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษาหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชน หรือระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน อันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมทั้งมีอำนาจพิจารณาพิพากษาเรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง วรรคสอง บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครองตามวรรคหนึ่งไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น และมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (๑) ไต่สวนข้อเท็จจริงและสรุปสำนวนพร้อมทั้งทำความเห็นเกี่ยวกับการถอดถอนออกจากตำแหน่งเสนอต่อวุฒิสภามาตรา ๒๗๒ และมาตรา ๒๗๙ วรรคสาม (๒) ไต่สวนข้อเท็จจริงและสรุปสำนวนพร้อมทั้งทำความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองส่งไปยังศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา ๒๗๕ (๓) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไปร่ำรวยผิดปกติ

/กระทำความผิด...

กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการ ในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวหรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเห็นสมควรดำเนินการด้วย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (๔) ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริง รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงของทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๒๕๙ และมาตรา ๒๖๔ ตามบัญชีและเอกสารประกอบที่ได้ยื่นไว้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกำหนด (๕) กำกับดูแลคุณธรรมและจริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง (๖) รายงานผลการตรวจสอบและผลการปฏิบัติหน้าที่พร้อมข้อสังเกตต่อคณะรัฐมนตรี สมาชิกแทนราษฎร และวุฒิสภา ทุกปี ทั้งนี้ ให้ประกาศรายงานดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษาและเปิดเผยต่อสาธารณชนด้วย (๗) ดำเนินการอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าแม้มาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น จะได้บัญญัติห้ามไม่ให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีในส่วนที่เกี่ยวกับการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับบทบัญญัติมาตรา ๑๙๗ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันก็ตาม แต่การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำการได้สวนข้อเท็จจริงและมีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง นั้น ไม่ได้เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญในฐานะองค์กรตามรัฐธรรมนูญ อันเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้อำนาจโดยอาศัยฐานที่มา ตามกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติในการมีมติที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล จึงเป็นเรื่องของการใช้อำนาจทางปกครองหรือการดำเนินการทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะที่เป็น "เจ้าหน้าที่ของรัฐ" ตามนัยบทนิยามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ด้วยเหตุนี้ ศาลปกครองย่อมมีอำนาจรับคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษาได้ สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/อ้างถึง...

อ้างถึงคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ที่ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นอันยุติ องค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยเป็นอันยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก นั้น เห็นว่า กรณีเป็นการวินิจฉัยปัญหาระหว่างอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กับอำนาจของผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์การลงโทษทางวินัยในขณะนั้นคือ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ซึ่งอาจเทียบเคียงได้กับคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์การลงโทษทางวินัยในคดีนี้ แต่กรณีดังกล่าวก็ไม่มีผลผูกพันศาลซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการ ที่มีความเป็นอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี และสามารถตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในการนี้ ศาลปกครองจะรับฟังพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานผู้เชี่ยวชาญหรือพยานหลักฐานอื่น นอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณีได้ตามที่เห็นสมควรตามบทบัญญัติมาตรา ๑๗๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ประกอบกับมาตรา ๕๕ วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ดังนั้น ศาลปกครองย่อมมีอำนาจดุลพินิจอย่างอิสระที่จะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้โดยไม่จำเป็นต้องยึดถือพยานหลักฐานจากสำนวนคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในกรณีนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประการต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษทางวินัยร้ายแรงผู้ฟ้องคดีในกรณีที่พิพาท ตามคำสั่งที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เป็นการออกคำสั่งโดยอาศัยมูลความผิดเดียวกันกับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษทางวินัยให้ลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้นแล้ว ตามคำสั่งที่ ๘๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ อันเป็นการลงโทษทางวินัยที่ซ้ำซ้อนกันสองครั้งหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๘๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหาอันเป็นอันตกไป

/ข้อกล่าวหาใด...

ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ (๒)... มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่มีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำ ความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงาน และเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของ คณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล ของผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้นๆ แล้วแต่กรณี และมาตรา ๙๓ บัญญัติว่า เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่งและวรรคสามแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาลงโทษ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง และให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง และเห็นว่าหลักที่ว่าบุคคลไม่อาจถูกลงโทษหลายครั้งสำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียว เป็นหลักกฎหมายทั่วไปที่ห้ามมิให้ลงโทษบุคคลใดบุคคลหนึ่งมากกว่าหนึ่งครั้ง สำหรับความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำเพียงครั้งเดียว ไม่ว่าจะความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำและโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะเป็นความผิดและโทษทางอาญา ความผิดและโทษทางปกครอง หรือความผิดและโทษทางวินัย ก็ตาม นอกจากนี้ การลงโทษบุคคลไม่ว่าโทษนั้นจะเป็นโทษทางอาญา โทษทางปกครอง หรือโทษทางวินัย ถือได้ว่าเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพในชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลผู้ถูกลงโทษ การลงโทษบุคคลมากกว่าหนึ่งครั้ง สำหรับการกระทำความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำเพียงครั้งเดียว จึงเท่ากับเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายเกินความจำเป็นแก่การรักษาไว้ซึ่งประโยชน์สาธารณะที่กฎหมายฉบับที่ให้อำนาจจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นๆ มุ่งหมายจะให้ความคุ้มครอง อันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นด้วย

โดยที่คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร อำเภอเมืองหนองบัวลำภู จังหวัดหนองบัวลำภู นั้น ผู้ฟ้องคดี

/ถูกกล่าวหาว่า...

ถูกกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์บริหารงานในลักษณะขัดนโยบายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ในการรับนักเรียนเข้าศึกษา โดยให้ผู้ปกครองหรือนักเรียนเข้าใหม่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และปีที่ ๔ บริจาคเงินโดยไม่สมัครใจ และมีการบริหารใช้จ่ายเงินในการจัดซื้อจัดจ้าง หลายรายการไม่เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ (กรณีก่อสร้างถนนคอนกรีตเชื่อมอาคารโดยจัดจ้างแบบแบ่งงวดงานจ้างมีให้วงเงินที่จ้างเกิน หนึ่งแสนบาท จำนวน ๓ ครั้ง และการต่อเติมอาคารเรียนโดยไม่มีการสอบราคาจริง) ประกอบกับอาศัยอำนาจในตำแหน่งหน้าที่ผู้บริหารสถานศึกษา จัดหาและจัดการให้มีการจำหน่ายสื่อ CD และ DVD ROM ส่องไปในทางแสวงหาประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่น ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ และในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การบริหารใช้จ่ายเงินค้ำค่ากับผลงานที่ดำเนินการและเกิดประโยชน์ แก่ทางราชการและผู้เรียน จึงเป็นเพียงการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีจึงใจ ไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ และนโยบายของรัฐบาล ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ชั้น ต่อมา ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ที่ ๘๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เรื่อง ลงโทษลดขั้นเงินเดือน โดยให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือน ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ชั้น ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์ คำสั่งต่อ ก.ค.ศ. ต่อมาเลขาธิการ ก.ค.ศ. ได้แจ้งผลการพิจารณายกอุทธรณ์ โดยเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา แต่ไม่มีเหตุจูงใจในการที่จะทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เพียงแต่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ พฤติการณ์เป็นเพียง ความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีส่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ชั้น เหมาะสมแก่กรณีความผิดแล้ว จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ ต่อมาภายหลังจากนั้นมีผู้ร้องเรียน กล่าวหาผู้ฟ้องคดีในเรื่องเดียวกันนี้ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนขึ้นเพื่อดำเนินการ

/ไต่สวนข้อเท็จจริง...

ไต่สวนข้อเท็จจริง โดยข้อเท็จจริงในสำนวนคดีปรากฏตามคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาข้อเท็จจริงโดยอาศัยพยานหลักฐานจากการรวบรวมของคณะอนุกรรมการไต่สวน และรับฟังข้อเท็จจริงว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางอาญา มิได้มีมูลความผิดเฉพาะทางวินัยเพียงอย่างเดียว ฉะนั้น ตามที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๘๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดี ในฐานะความผิดวินัยไม่ร้ายแรงที่ได้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น ไม่สามารถชี้ยันผลการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวได้ เพราะเป็นการดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายคนละฉบับ สำหรับฐานความผิดทางวินัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติชี้มูลแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น แม้ฐานความผิดทางวินัยจะแตกต่างจากที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ลงโทษแก่ผู้ฟ้องคดีก็ตาม ไม่ใช่เป็นการทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องถูกลงโทษทางวินัยซ้ำซ้อน หากแต่เป็นการแก้ไขฐานความผิดทางวินัยให้ถูกต้อง และเหมาะสมสำหรับการกระทำของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ดังนั้น การที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ ได้มีคำสั่งลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และ ก.ค.ศ. พิจารณาแล้วมีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย และเป็นธรรมแล้ว ทั้งไม่เป็นการลงโทษวินัยซ้ำซ้อนหรือลงโทษรุนแรงเกินกว่าเหตุ และหลังจากที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี และได้ส่งสำนวนการสอบสวนและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาดำเนินการต่อไปแล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และเมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวต่อ ก.ค.ศ. และต่อมา ก.ค.ศ. พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ กรณีจึงเห็นได้ชัดว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่อออกจากราชการตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติชี้มูลความผิด ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่ง ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เรื่อง แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่อออกจากราชการ (แก้ไขข้อบกพร่องเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับการพิมพ์ที่

/คลาดเคลื่อน...

คลาดเคลื่อน โดยไม่ได้แก้ไขพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ฐานความผิด และระดับโทษ) เป็นการมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีซ้ำอีกครั้งหนึ่งสำหรับการกระทำความผิดวินัยของผู้ฟ้องคดี เรื่องเดียวกันกับที่ผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษทางวินัยมาแล้วตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ที่ ๘๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เรื่อง ลงโทษ ลดขั้นเงินเดือน อันเป็นการต้องห้ามตามหลักกฎหมายทั่วไป และตามบทบัญญัติ ของรัฐธรรมนูญดังที่ได้ยกมาแสดงไว้ ถึงแม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่ง ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ จะเป็นการดำเนินการตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วนมาก ที่ ปช ๐๐๑๔/๑๔๖๐ เรื่อง ขอให้พิจารณาโทษทางวินัย ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ ที่มีถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเรื่องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติชี้มูล ความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดี กรณีจำหน่ายสื่อการเรียน CD และ DVD ROM ให้นักเรียน ในปีการศึกษา ๒๕๕๐ และกรณีการสอบราคาจ้างต่อเติมอาคารเรียนชั้นล่างอาคาร ๖ เป็นเท็จ โดยวินิจฉัยว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำทุจริตต่อหน้าที่ และพฤติการณ์ ดังกล่าวเป็นการเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม และมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ก็ตาม แต่บทบัญญัติแห่งกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวก็มีได้มีผลเป็น การยกเลิกหรือยกเว้นผลบังคับของหลักกฎหมายทั่วไปที่ห้ามมิให้ลงโทษบุคคลใดบุคคลหนึ่ง มากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับความผิดที่บุคคลนั้นได้กระทำเพียงครั้งเดียว และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ใช้บังคับ อยู่ในขณะนั้น ที่ห้ามมิให้จำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินความจำเป็นแก่การรักษาไว้ ซึ่งประโยชน์สาธารณะที่กฎหมายฉบับที่ให้อำนาจจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นๆ มุ่งหมายจะ ให้ความคุ้มครอง แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจปฏิบัติให้ถูกต้องตามบทบัญญัติ แห่งกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวได้โดยไม่ขัดหรือแย้งต่อหลักกฎหมายทั่วไปและ บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ด้วยการดำเนินการให้มีการออกคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ที่ ๘๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

/เรื่อง ลงโทษ...

เรื่อง ลงโทษลดชั้นเงินเดือน ที่ให้ลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑ ชั้น ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้นไป ทั้งนี้ โดยให้การเพิกถอนมีผลย้อนหลังไปถึงวันออกคำสั่งดังกล่าว ตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองโดยเจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หมวด ๒ คำสั่งทางปกครอง ส่วนที่ ๖ การเพิกถอนคำสั่งทางปกครองเสียก่อน และจะต้องดำเนินการให้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่งเมื่อได้ดำเนินการดังกล่าวแล้วโดยผลในทางกฎหมายย่อมถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยให้ลดชั้นเงินเดือน ๑ ชั้น สำหรับการกระทำความผิดในเรื่องเดียวกันมาก่อน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และมีคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าว ทั้งๆ ที่ยังมีได้ดำเนินการให้มีการเพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต ๑ ที่ ๘๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เรื่อง ลงโทษลดชั้นเงินเดือน โดยให้การเพิกถอนมีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งดังกล่าวเสียก่อนแต่อย่างใด กรณีจึงมีอาจลบล้างข้อเท็จจริงที่ว่าคำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคำสั่งที่ลงโทษผู้ฟ้องคดีซ้ำอีกครั้งหนึ่งสำหรับการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีเรื่องเดียวกันกับที่ผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษมาแล้ว อันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยหลักกฎหมายทั่วไปและบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำของผู้ฟ้องคดีเข้าลักษณะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงรับฟังได้

/ส่วนข้อโต้แย้งอื่นๆ...

ส่วนข้อโต้แย้งอื่นๆ ของผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่าไม่เป็นกรณีที่ศาลจำต้องวินิจฉัย เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป

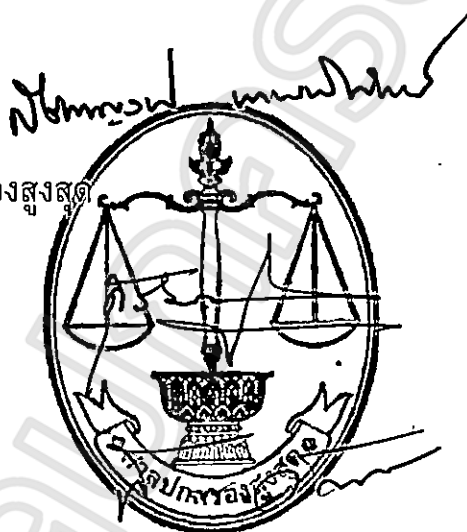
การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๑๙ ที่ ๓๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ และคำสั่ง ที่ ๔๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เรื่อง แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าว

นายธีระเดช เดชะชาติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ธีระเดช เดชะชาติ ตุลาการเจ้าของสำนวน

นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุรัตน์ พุ่มพวง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมยศ วัฒนภิรมย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางดุชนีย์ ดยงคานนท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

สมยศ

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวันชัย กนกอังกูร

